

N:o 148.

Af herr **J. A. Johanson** i Bastholmen, *om ändring i bevillningsförrordningen i afseende å bevillning för sillsalterirörelse.*

Till följd af de liffiga affärsförhållanden, som uppstått inom Bohusläns kustområden genom det derstädes under en del af året rådande sillfisket, har en alldeles ny gren af affärslifvet uppvuxit, hvilken företer sig sålunda, att utlänningar, i synnerhet judar från Ryssland, vid sillfiskets början hvarje år öfverresa till bohuslänska kusten samt derstädes under några månader idka sillsalterirörelse. Sedan en sådan utländing verkställt sin handtering för sillsäsongen, aflastar han sin tillverkade vara och utskeppar sig dermed till utlandet, utan att för denna sin rörelse erlägga ett enda öre i kontributioner till svenska staten eller kommunen, der han utöfvat sin handtering — och detta under det att svenska medborgare, som måste under en stark konkurrens med dessa billighetsaffärsmän drifva enahanda yrke, i behörig ordning taxeras och betala sina krono- och kommunalutskylder för rörelsen.

Den vara, som sålunda genom bemålde utländske sillsaltare utsläppes i världshandeln, får gälla under namn af svensk, hvarigenom, då större delen af dem, helt naturligt, icke kunnat frambringa en fullkomligt god handelsvara, det svenska namnet på ifrågavarande handelsområde lider skada.

Visserligen stadgas uti 26 § af kongl. förrordningen om utvidgad näringsfrihet den 18 juni 1864, att »på särskild pröfning af Kongl. Maj:t skall i hvarje fall bero, om utländsk man eller qvinna må här i riket idka handels- eller fabriksrörelse, handtverk eller annan handtering», samt

att ansökan derom skall inlemnas till konungens befallningshafvande, med bifogande af, förutom föreskrifna betyg, vederhäftig borgen eller annan säkerhet för utskylder till staten och kommunen under tre år; hvarjemte i kongl. fiskeristadgan den 29 juni 1852, § 27, det heter: »Vill man anlägga silsalteri eller trankokeri, söka tillstånd dertill af Konungens Befallningshafvande, som tillser, att anläggningen sker å sådant ställe, att buller och stank derifrån ej kan utöfva menligt inflytande på fisket.»

Men dessa lagbestämmelser kringgås emellertid nu ganska lättvindigt af ofvan omförmälde utländingar på det sätt, att en sådan vid sillfiskets början eller strax derförut reser öfver till bohusländska kusten, hyr sig derstädes ett lämpligt beläget magasin eller sjöbod samt vidtalar någon svensk — naturligtvis helst obemedlad — person att anskaffa sig (den svenske undersåten) tillståndsbevis af konungens befallningshafvande att anlägga silsalteri uti berörda förhyrda byggnad — så vida denne senare icke redan förut utverkat sig dylikt tillstånd, hvilket numera torde blifva ganska vanligt just därför, att man har i perspektiv dylika utländske lycksökare.

Den förlust af skatteinkomst, hvilken såväl staten som vederbörande kommun härigenom göra och hvilken i stället stannar såsom ytterligare vinst i utländingens ficka, torde icke vara så obetydlig, att man bör lemna detta förhållande obeaktadt.

Af dessa här ofvan upprepade anledningar har jag funnit mig manad att fästa Riksdagens uppmärksamhet på behovet af ett lagstadgande till förekommande af ett dylikt ofog i framtiden.

Jag tager mig därför friheten föreslå,

att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg i bevillningsförordningen, att den, som uthyr salteri eller annan byggnad, deri salterirörelse bedrifves, må ansvara för erläggande af den skatt till stat och kommun, som handteringen kan blifva påförd.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1891.

J. A. Johanson

från Bohuslän.